

حُرمت حمل اسلحه

حضرت بهاء الله، حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

لوح رقم (51) امر و خلق - جلد 3

۵۱ - حُرمت حمل اسلحه

و نیز در کتاب اقدس است قوله تعالی: حرم علیکم حمل آلات الحرب الا حین الضرورة.

از حضرت عبدالبهاء در مفاوضات است قوله الجلیل: پس اینکه حضرت مسیح میفرماید که اگر کسی طرف راست تو را بزند طرف چپت را بیاور این مقصد تربیت ناس بود نه مقصد این است که اگر چنانچه گرگی میان گله بیفتد و بخواهد جمع آن گله گوسفند را بدرد آن گرگ را اعانت کنی بلکه اگر حضرت مسیح میدیدند که گرگی داخل گله شده است و جمیع گله را محو خواهد نمود لابد آن گرگ را منع میفرمودند... الان اگر در عموم ممالک عالم قانون عفو مجری شود در اندک زمانی جهان برهم خورد و بنیان حیات انسانی برافتد مثلاً آتیلا مشهور را اگر حکومت اروپا مقاومت نمیکرد بشر نمیگذاشت بعضی از بشر گرگ خونخوارند اگر ببینند که قصاص در میان نیست از بابت محض سرور و فرح و تسلی خاطر خود انسان را قتل نمایند... پس حضرت مسیح را مقصد از عفو و سماح نه این است که اگر ملل سائر بر شما هجوم کنند خائمان شما را بسوزانند اموال را غارت کنند بر اهل و عیال و اولاد تعدی نمایند و هتک ناموس کنند شما در مقابل آن لشکر ستمکار تسلیم شوید تا هر ظلم و تعدی مجری دارند بلکه مراد حضرت مسیح معامله خصوصی در میان دو شخص است که اگر شخصی بدیگری تعدی نماید متعدی علیه باید عفو نماید اما هیئت اجتماعی باید محافظه حقوق بشریه نماید مثلاً اگر کسی بر نفس من تعدی کند و ظلم و جفا روا دارد و زخم بر جگرگاه زند ابداً تعرض ننمایم بلکه عفو نمایم ولی اگر کسی بخواهد باین سید منشادی تعدی کند البته ردع و منع نمایم هر چند در حق ظالم عدم تعرض بظاهر رحمت است لکن در حق جناب منشادی ظلم است مثلاً اگر الان شخص عربی متوحش وارد این محل

ORIGINAL

شود و با سیف مسلول بخواهد تورا تعرض کند و زخم زند و قتل نماید البته منع نمایم و اگر تورا تسلیم او نمایم
این ظلم است نه عدل اما به شخص من اگر اذیت نماید عفویش کنم .